

δης ὁ πόντος, καλῶν εἰς τοὺς κόλ-
πους τοῦ τοῦ ἀπὲλπιστος....

Ἴδετε· ἐξήλθεν. Ἦτόν εἶναι κα-
ταπεπονημένη! Τὸ θολὸν βλέμμα
τῆς ἐκφράζει ἀπελπισμόν, παραφρο-
σύνην διὰ τῶν ποδῶν γυμνῶν πα-
τεῖ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν καὶ τῶν ὀξέων
λίθων καὶ ἀδιαφορεῖ πρὸς τὰς πλη-
γὰς καὶ τοὺς πόνους. Ὅταν ἡ καρ-
διά συντριβῇ καὶ κατακερματισθῇ,
ὁ νοῦς δὲν αἰσθάνεται πλέον τοῦ
ἄλλου σώματος τὰς ὀδύνας. Ὁ κό-
σμος ἄλλην ἤθελε βαδίζει, ἀν' ὃ θη-
μιουργὸς ἀντὶ τῆς πλευρᾶς ἐλάμ-
βανε τὴν καρδίαν καὶ ἐπλάσσε τὸν
δεύτερον ἄνθρωπον.....

Ἐφθασεν ὀλισθαίνουσα εἰς τὴν ἄ-
κραν τοῦ βράχου· ἐν ἐτὶ βῆμα καὶ
εἴτα ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἡ αἰώνιος ἀνά-
παυσις.

Σταματᾷ δισταζούσα· ἡ χεὶρ τῆς
ἡ ἀριστερὰ αὐτομάτως ἐκτείνεται
καὶ τὴν στηρίζει ἐπὶ τοῦ βράχου·
εἶναι ἀκόμη καιρὸς....

Ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς πικροῦ παρα-
πόνου ἐκφράσις ἐπιχύνεται· εἰς τί ἡ
δυστυχὴς ἐπταίσεν; Γλυκεῖα τις ἀ-
νάμνησις, μέλλουσα ἴσως νὰ τὴν ἀ-
ναζωπυρήσῃ, ἀρίπταται καὶ αὕτη
ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ τελευταίου παρ'
αὐτῇ μείναντος ἔρωτος. Ἀπὸ τοῦ
πόντου ὑπὸ μορφήν ἐρινύος ἐξορμᾷ ὁ
ἀπελπισμός, τὴν ἀρπάζει καὶ τὴν
σύρει εἰς τῆς αἰωνιότητος τὰ βᾶθη...
Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀπισθοδρόμησις,
δὲν ὑπάρχει σωτηρία....

Παφλασμός ἀκούεται σώματος
καταπίπτοντος εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἡ ἐ-
πιφάνειά του συνταράσσεται ἐπὶ μι-
κρόν..... Εἴτα τὰ πάντα ἐπανέρχον-
ται εἰς τὴν προτέραν θέσιν.

Διατίθῃ; Παρῆλθε μία δυστυχὴς·
ἀλλ' ἡ δυστυχία παρέμεινε καὶ παρα-
μένει.

(Ἐκ τῶν τοῦ Aniceto)

Ε. Σχ.

ΠΟΛΩΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΛΔΥΝΑ

ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΖΟΤΑΡΕΚΗ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Ἄχ! δὲν εἰσπράχθη οὕτως
ἄλλοτε διὰ τῆς πύλης ταύτης.
Α. Μικιέβιτς.

Δύο ἔτη ὑστερότερον, κατὰ τινὰ ὡ-
ραίαν φθινοπώρου ἐσπέραν, ὁδοιπóρος

τις διευθύνετο πρὸς χωρίον ἐν τοῖς πε-
ριγώροις τῆς Ὀυσούθης κείμενον. Ἐβί-
διζε βήματι γοργῶ, ἀλλ' ἡδύνατό τις νὰ
ἴδῃ, ὅτι τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἐξήν-
τλει δυνάμεις, ἔνθα πλεῖον σπεύσῃ. Ἰ-
σχυρῶς ἐπὶ ῥάβδου ἐστηρίζετο καὶ συ-
χνὰ ἐπὶ τῶν ἐνθεν καὶ ἐκθεν τῆς ὁδοῦ
πετρῶν ἀνεπαύετο. Ἡ στολὴ αὐτοῦ,
πάντῃ ξένη τῷ τόπῳ, ἐδήλου ἄνδρα ἐξ
ἀφροστηκυίας ἐρχόμενον χώρας. Κάλυμ-
μα δὲ κεφαλῆς ἔφερε πῖλον κυκλο-
τερῆ, πρὸς στρατιωτικὸν ὁμοιάζοντα,
ἀλλ' εὐκολος δὲν ἦτο ἡ διακρίσις τοῦ
χρώματος αὐτοῦ· ἡ δὲ σκευὴ του συνέ-
κειτο ἐκ μικροῦ ἱππέως δισακκίου. Ἐ-
πρεπε νὰ ἦτο τῷ ὄντι στρατιωτικός·
διότι ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἦτο ὄρα-
τὴ οὐλὴ, μακρὸς δὲ πώγων καὶ πυκνοὶ
μύστακες ἐσκίαζον τὸ πρόσωπόν του.

Μετὰ πορείαν ἀρκετὰ ἐπίπονον ἔ-
φθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τὰς πρώτας τοῦ
χωρίου οἰκίας. Ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ
οὐδὲν εἶχε τὸ θέλγον· δι' ὃ πάντες,
ὅσους ἀπῆντα, παρετήρουν αὐτὸν μετ'
ἐκπλήξεως, βλέποντες δι' αὐτὸν πλη-
σιάζοντα οἱ παῖδες, ἐφειγόν ἐντρομῇ.

Εἰς τὸ ἄκρον ἀφικόμενος τοῦ χωρίου
ἔστρεψεν ἐπὶ δεξιὰ, ὡς εἰ πασῶν τῶν
οἰκιῶν ἡ τοποθεσία ἦν αὐτῷ ἐντελὴς
οἰκεῖα, καὶ πρὸς μίαν ἐξ αὐτῶν διεύ-
θυνε τὰ βήματά του. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν
αὐλήν. Ὁ ἐπὶ τῇ θύρᾳ ἱσταμένος κύων
ἰσχυρῶς ὑλακτῆσας ὤρμησεν ἐπ' αὐτόν·
ἀλλ' ὁ ὁδοιπóρος οὐδαμῶς πτοηθεὶς,
καίπερ μανιώδους φαινομένου τοῦ ζώου.

— Φάγγ, ἐδῶ, ἀρχαῖέ μου φίλε, ἀ-
νακράζει.

Ἀφῆνης ὁ κύων ἱσταται, ὀρθώνει τὰ
ὦτα καὶ πηδᾷ ἐπὶ τὸ στήθος τοῦ ἀ-
γνώστου, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἐκ
χαρᾶς. Ὁ Φάγγ, ὡσεὶ γοητευμένος ἄρ-
χεται θωπεύων αὐτόν καὶ λαίχων αὐ-
τῷ τὰς χεῖρας· ὁ ξένος κύπτει ἐπὶ τὸ
εὐγενὲς ζῶον καὶ ἀποδίδει αὐτῷ τὰς
θωπείας του.

«Οὕτω λοιπὸν δὲν μ' ἐλησμόνησας»,
λέγει, καὶ δάκρυ ῥεεῖ ἐπὶ τῶν ἡλιοκαύ-
στων αὐτοῦ παρειῶν.

Ἀφ' οὗ ἐχάρισε στιγμὰς τινὰς εἰς
τὴν πιστότητα, ὁ ὁδοιπóρος διευθύνθη
πρὸς τὴν οἰκίαν ἀκολουθούμενος ὑπὸ
τοῦ Φάγγ, ὅστις ἔτρεχε καὶ ἐπήδα περὶ
αὐτὸν ἐκβάλλων χαρμωδύνας φωνάς.
Ἐκτύπησεν εἰς τὴν θύραν, ἀλλ' οὐδεὶς
ἀπεκρίνατο αὐτῷ· ἐκτύπησεν ἰσχυρό-
τερον ἐπανειλημμένως, ἀλλὰ πάντα
ἔμειναν ἐν βαθυτάτῃ σιγῇ· μόνον χελι-
δόνες τινές, αἵτινες εἶχον κτίσει τὴν
φωλεάν αὐτῶν ἐν τῇ γωνίᾳ τῶν παρα-
θύρων, τρομάξασαι ὑπὸ τοῦ κρότου ἤρ-
ξαντο ἱπτάμεναι ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐ-
τοῦ, φωνάζουσιν γοερῶς.

Δύο νεάνιδες ἐτύγχανον καθήμεναι
κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρὸ τῆς πύ-
λης τῆς γειτόνος οἰκίας, παρασκευάζου-
σαι τὸ γεῦμα τῆς ἐσπέρας.

«Βλέπε, Μαρία, λέγει ἡ ἑτέρα αὐ-
τῶν τῇ ἑαυτῆς ἀδελφῇ, βλέπε τὸν δυ-
σειδῆ ἐκείνον ἄνθρωπον, ὃς πρὸ ὀλίγου
εἰσῆλθεν εἰς τῆς Ὀλδύνας τὴν αὐλήν·
τί ἄρα θέλει;

— Παρατήρησα αὐτὸν κ' ἐγώ, ὑπέλα-
βεν ἡ ἄλλη κόρη· ἀλλ' ὁ Φάγγ, ὅστις
πάντοτε διατελεῖ ὢν κακός, δὲν ὕλα-
κτει αὐτόν.... «ὦ! πῶς τὸν θωπεύει...
βλέπε πῶς ὁ ξένος περιφέρεται ἐν τῇ
οἰκίᾳ καὶ κυτάζει διὰ τοῦ παραθύρου...
ὦ! κύταξε, διευθύνεται πρὸς ἡμᾶς, ὑ-
πάγω νὰ διηγηθῶ πάντα εἰς τὴν μη-
τέρα μου.

— Ὑπάγω κ' ἐγώ, δὲν θέλω νὰ
μείνω ἐδῶ ὅλως μόνη.»

Τῷ ὄντι, ἅμα τοῦ ξένου πλησιάζαν-
τος, αἱ νεάνιδες ἔσπευσαν νὰ εἰσελθῶ-
σιν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ σφοδρῶς ἐκλει-
σαν ὀπίσω αὐτῶν τὴν θύραν.

Ὁ ὁδοιπóρος ἔστη ἐπὶ στιγμὴν, ἔ-
φερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του,
εἴτα δὲ βραδέως διέβη τὸν οὐδὸν τῆς
καλύβης.

Ἡ μήτηρ ἐνηθεν ἡσύχως παρὰ τὸ
παράθυρον, ὅπερ ἔβλεπεν εἰς τὸν κῆ-
πον· δὲν εἶχεν ἴδεῖ οὐδὲν ἐξ ὧν εἶ-
χον συμβῆ· καὶ ὅτε αἱ νεάνιδες εἰσέπε-
σαν εἰς τὸν θάλαμον ὅλως τρομαγμέ-
ναι, ἠρώτησεν αὐτάς· φωνῇ αὐστηρᾷ, τί
ἐσθῆμαινε τοῦτο.

«Μήτηρ μου, λέγει ἡ ἑτέρα αὐτῶν,
ἀσχημὸς τις ἄνθρωπος ἐπλησίασεν εἰς
τὴν οἰκίαν τῆς Ὀλδύνας, ἔκαμε πολ-
λάκις αὐτῆς τὸν γύρον καὶ τέλος διευ-
θύνθη πρὸς ἡμᾶς.... «ὦ, φοβοῦμαι πολὺ.

— Τίς εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— «ὦ! πρέπει νὰ εἶνε ξένος, διότι
ἡ ἐνδυμασία του εἶνε τόσον παράξε-
νος· φέρει μακρὸν πώγωνα καὶ κρατεῖ
ῥάβδον εἰς τὴν χεῖρα.»

Μόλις ἡ χωρικὴ εἶχεν ἀκούσει τὰς
λέξεις ταύτας, καὶ παρουσιάσθη ὁ ὁ-
δοιπóρος.

«Ὁ Θεὸς προστατεύοι ὑμᾶς ἐν τοῖς
ἔργοις ὑμῶν! εἶπε, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ
εἰπητῇ, ἀν' οἴκῃ τις ἐν τῇ γείτονι οἰκίᾳ;

— Φεῦ! οὐδεὶς οἰκεῖ πλέον ἐν αὐ-
τῇ, ἀπεκρίθη ὀλιθερῶς ἡ χωρικὴ· ἀλ-
λὰ καθίστατε, κύριε ὁδοιπóρε· ὁ δρό-
μος ἐκούρασεν ὑμᾶς· εἰσθε τόσον ὡχρὸς.

— Τίς κατόκει ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ;

— Ἡ τιμία οἰκογένεια τοῦ Ἰακώ-
βου. Οἱ γέροντες ἀπέθανον πρὸ πολλοῦ,
ἡ θυγάτηρ των συνεζεύχθη μέ τινα Ἀ-
δάμ, ἀλλ' οἱ αὐστριακοὶ ἤρπασαν αὐ-
τὸν διὰ τῆς βίας, ἵνα τὸν κάμωσι
στρατιώτην, καὶ δὲν ἐπανῆλθεν.

— Ἐγνωρίσατε αὐτὸν τὸν Ἀδάμ;
ὑπέλαβεν ὁ ὁδοιπóρος.

— Ἦμην ἐν τῷ γάμῳ του.

— Καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰακώβου ποῦ
εἶνε τώρα;

— Ἡ Ὀλδυνα... Ὁ Θεὸς νὰ εὖ-
σπλαγχνισθῇ τὴν δυστυχῇ γυναῖκα!
Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἤρπασαν αὐτῇ τὸν ἀν-

δρα, ἐστάθη πάντοτε λυπημένη καὶ ἐφάνη οὕσα βαθέως ἀσθενής· ἐπὶ τέλους δὲ Θεὸς ἔλαβεν οἶκτον τῆς ἀθλιότητος αὐτῆς, καὶ ἰδοὺ πολλοὶ μῆνες ἀφ' οὗτου ἀνέλαβεν αὐτὴν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.

Διαρκούσης τῆς διηγήσεως ταύτης, τὸ πρόσωπον τοῦ ὁδοιπόρου ἡλλαξε πολλάκις χροιάν· ὅτε μὲν ἦτο κυανωπῆς ὡχρότητος, ὅτε δὲ νοσηματικὴ ἐρυθρότης ἀντικαθίστα τὴν ὡχρότητα ταύτην. Ἐπὶ ταῖς τελευταίαις λέξεσι τῆς χωρικῆς ὁ ξένος, ἄφησεν ἣν εἶχε στήριγμα βράβδον, καὶ στερηθεὶς τὰς δυνάμεις τοῦ ἀφείθη νὰ πέσῃ ἐπὶ τινος ἑδρας.

«Τί ἔχετε, κύριε ὁδοιπόρε; εἰσθε λοιπὸν λίαν ἀπνηδυηκός; ἠρώτησεν αὐτὸν ζωηρῶς ἡ χωρικὴ· ἴσως πεινᾶτε; ἴσως διψᾶτε;» Καὶ λέγουσα τὰς λέξεις ταύτας ἔτριξε νὰ ζήτησῃ τι ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ.

«Ὁ ξένος, ἄφησε νὰ πέσῃ θλιβερῶς ἡ κεφαλὴ του ἐπὶ τοῦ στῆθους αὐτοῦ, καὶ ἐφέλλισε τοὺς ἐξῆς λόγους, ἀλλὰ τόσον ἑλαφρῶς, ὥστε ἐφαίνετο προφύρων αὐτοῦ, μόνον δι' ἑαυτὸν· τὰ χεῖλη του προέδιδον ἀκουσίως τὰς κινήσεις τῆς καρδίας του.

«Δὲν μὲ περιέμεινες, Ὀλδυνα!... μὲ προέλαβες....»

Ἡ χωρικὴ ἔφθανε τὴν στιγμὴν ἐκείνην φέρουσα γάλα καὶ ἐν τεμάχιον ἄρτου.

«Κύριε ὁδοιπόρε, λέγει, λάβετε αὐτὸ διὰ ν' ἀναλάβετε ὀλίγον τὰς δυνάμεις· εἶνε πᾶν ὅ,τι ἔχω, ἀλλὰ σὰς τὸ προσφέρω ἐκ καλῆς καρδίας.»

Ὁ ὁδοιπόρος ἐκύταξε τὴν γυναῖκα ταύτην μὲ ὀφθαλμούς, ἐν οἷς ἐξωγραφίζετο βαθυτάτη ταραχὴ, καὶ εἶπε μετὰ μιᾶς στιγμῆς παύσιν.

— Σὰς εὐχαριστῶ, καλὴ μου γυνή, δὲν πεινῶ· εὐαρεστήθητε κάλλιον νὰ μοὶ εἴπητε ποῦ εἶνε τεθαμμένη ἡ Ὀλδυνα καὶ νὰ μοὶ δείξητε τὸν τάφον τῆς.

— Ἐξερχόμενος τοῦ χωρίου, θὰ παρατηρήσητε μετ' ὀλίγον τὸ κοιμητήριον, καὶ θ' ἀναγνωρίσητε εὐκόλως τὸν τάφον τῆς· δὲν ὑπάρχει ἀκόμη χόρτον ἀλλ' εἶνε κεκαλυμμένος μὲ τὰ ἀνθη, ἅπερ αἱ νέαι κόραι ὑπάγουσι ν' ἀποθέσωσιν ἐπ' αὐτοῦ πᾶσαν πρωΐαν.

Ὁ ξένος κῦχαρίστησε τὴν καλὴν χωρικὴν καὶ ἐξῆλθε μὲ σφάλλον βῆμα. Ὁ κύων τὸν περιέμενεν ἐπὶ τῇ πύλῃ, καὶ ἤρξατο πάραυτα θωπεύων αὐτόν, ὥς εἰ καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἐκεῖνο ἦν ἀνῆσυχος περὶ τῆς τύχης του.

«Κύριε ὁδοιπόρε, ἠρώτησεν ἡ χωρικὴ, ἐκπεπληγμένη ὑπὸ τῆς διαγωγῆς τοῦ ξένου καὶ τῆς ἀγάπης, ἣν ἐδείκνυσεν αὐτῷ ὁ Φάγγ, μήπως ὁ κύων οὗτος σὰς ἀνῆκε ποτε;

— Ἦλθε μόνος εἰς προὔπαντησίν μου, καὶ μόνος μ' ἀνεγνώρισεν, εἶπε βαθέως στενάχας.

— Ἄ! δὲν ἀπατῶμαι λοιπὸν τότε, εἰσθε ὁ Ἀδάμ, ὁ σύζυγος τῆς Ὀλδύνης;

— Ὁ Ἀδάμ, ναί, εἶμαι ὁ δυστυχὴς Ἀδάμ!

Δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καλῆς γυναίκας, ἥθελε νὰ προσθέτῃ λέξεις τινάς, ἀλλ' ὁ Ἀδάμ ἦτο ἤδη μακράν.

Διευθύνθη πρὸς τὸ κοιμητήριον· ὁ Φάγγ τὸν ἠκολούθει πάντοτε.

Ἡ νύξ ἐγένετο βαθεῖα. Ἡ χωρικὴ ἐνόμιζεν ὅτι ὁ Ἀδάμ θὰ ἐπανήρχετο, ἀλλὰ ματαίως τὸν περιέμενεν. Ἀπὸ τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου δὲν τὸν ἐπανεῖδον πλέον ἐν τῷ χωρίῳ· ἀλλ' οὐδὲ τὸν γηραιὸν Φάγγ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΒΙΝΙΑΣ

II.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΟΥΑΤ (WATT)

Γεννηθεὶς ἐν Γερηνόκῃ τὸ 1736—Ἀποθανὼν ἐν Χετφέλδῃ τὸ 1819.

Ἐάν, προκειμένου περὶ τῆς ἐφευρέσεως τῆς ἀτμομηχανῆς, ἡ Γαλλία δύναται νὰ σημειώηται, ὅτι ἐγέννησε τὸν Σολομῶντα Κῶς καὶ τὸν Λιονύσιον Παπῖνον, ἡ Ἀγγλία δύναται πολλῶν δικαιότερον ἔτι ν' ἀνακηρύξῃ, ὅτι εἰς ἓνα τῶν υἱῶν τῆς οὐδαίης ὁ κόσμος ὁλόκληρος, οὕτως εἰπεῖν, τὴν δημιουργίαν τῆς νέας κινητικῆς δυνάμεως. Δι' ὧν ἐπήνεγκε τελειοποιήσεων εἰς τὴν γνωστὴν μὲν καὶ ἐν χρήσει ἤδη, ἀλλ' ἀτελῇ καὶ σχεδὸν ἀνωφελῇ ταύτην μηχανήν, ὁ Οὐάτ τῷ ὄντι ἔδωκεν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἐργασίαν, ὑπερ ἑμελλε νὰ δεκαπλασιάσῃ τὰς δυνάμεις τῆς ἐργασίας. Ὁ Ἰάκωβος Οὐάτ γεννηθεὶς ἐν Γερηνόκῃ τὴν 19 Ἰουνίου 1736 ἔλαβε στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν ἐν ἐνὶ τῶν δημοσίων καὶ ἀμίσθων ἐκείνων σχολείων, εἰς ἃ ὁ σκωτικὸς λαὸς οὐδαίως βεβαίως τὴν διανοητικὴν αὐτοῦ ὑπεροχὴν φιλάσθενος καὶ λίαν ἀδύνατος τὴν χρᾶσιν ἔλαβεν ἐνωρίτερα τὰς ἀποχωρητικὰς ἐκείνας καὶ φιλοπόνους ἐξεις, ἀνευ ὧν, ὥς τὸ εἶπεν ὁ Ἀραγῶ, εἶνε σπά-

νιον νὰ κάμωσι μεγάλα πράγματα. Δι' αὐτῆς αὐτῆς ὧν εἰσῆλθεν ὡς μαθητευόμενος παρὰ τινι μικρῷ κατασκευαστῇ μαθηματικῶν ὀργάνων. Πεποικισμένος μὲ θαυμάσιον ὀργανισμόν, ὁ νέος ἐργάτης δὲν ἠρκέσθη, νὰ προσηλόνῃ τὰς δυνάμεις τοῦ εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ· ἡ χημεία, ἡ φυσικὴ, ἡ ἱατρικὴ καὶ αὐτὴ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ἐγένοντο ἀλληλοδιαδόχως τὸ ἀντικείμενον τῶν σπουδῶν του. Εὖρε καὶ τὸν καιρὸν νὰ μάθῃ καὶ γνωρίσῃ τὰς κυριώτερας γλώσσας τῆς Εὐρώπης, καὶ ἠδυνήθη ἀκόμη νὰ οἰκονομήσῃ στιγμὰς σχολῆς, ἵνα συνθέσῃ τινὰς ποιήσεις. Ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἐτῶν ὁ Οὐάτ διωρίσθη ἐπιμελητὴς τῆς συλλογῆς τῶν προτύπων τῶν μηχανῶν ἐν τῷ τῆς Γλασκόβης πανεπιστημίου. Τρία ἔτη ὑστερώτερον ἀποκαθιστάτο ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὡς πολιτικὸς γεωμέτρης. Ἀπὸ ταύτης τῆς ἐποχῆς χρονολογοῦνται αἱ ἐργασίαι, αἵτινες ἑμελλον νὰ καταστήσωσι τὸ ὄνομά του ἐς αἰεὶ περίφημον, πρὸ πάντων δὲ ἐν τῇ πατρίδι του. Ὅτε οἱ καθηγηταὶ τοῦ πανεπιστημίου ἔδωσαν αὐτῷ πρὸς ἐπιδιόρθωσιν ἀτμομηχανὴν καλουμένην τοῦ Νιουκόμην, ὁ Οὐάτ τὴν ἐμελέτησε βαθέως καὶ παρετήρησε τὰ ἐλαττώματα αὐτῆς. Ἐσχε τὴν ἐπιτυχὴν ιδέαν νὰ προσθέτῃ εἰς τὸ σῶμα τῆς ἀντλίας σωλῆνα, εἰς ὃν μετέβαινεν ὁ ἀτμός μετὰ τὴν παραγωγὴν τοῦ ἀποτελέσματος αὐτοῦ, καὶ ἐν ᾧ ἐγένετο δεκτὸν τὸ ῥίμμα ψυχροῦ ὕδατος, ὅπερ συνεπύκνου αὐτόν, τοῦ σώματος τῆς ἀντλίας διατηροῦντος οὕτω τὴν ἑαυτοῦ θερμότητα. Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ φρυγίου τούτου ἐγένετο ὁ πρῶτος αὐτοῦ τίτλος εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν μεταγενεστέρων. Εἰς τὸ μέγιστον τοῦτο βῆμα, ὅπερ δι' αὐτοῦ ἔκαμεν ἡ κατασκευὴ τῶν μηχανῶν, παρεκολούθησε πληθὺς τελειοποιήσεων, οὐχ ἥττον σπουδαίων· τὸ περίθλημα τοῦ κυλίνδρου, ἡ μὲ διπλῇ ἐνέργειαν μηχανή, τὸ ἐναρθρῶν παραλληλόγραμμον, ἡ ἐκτόνωσις τοῦ ἀτμοῦ, κτλ. κτλ. Ὁ Οὐάτ εἶνε ἐπίσης ὁ ἐφευρετὴς τοῦ πρὸς ἀντιγραφὴν τῶν ἐπιστολῶν πιεστηρίου, καὶ τὸ ὄνομά του εἶνε συνδεδεμένον μὲ μίαν τῶν μεγίστων ἀνακαλύψεων τῆς νέας ἐπιστήμης· τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ ὕδατος.—Ὁ μεγαλοφυὴς οὗτος ἀνὴρ, ὁ περίφημος οὗτος τεχνίτης, ὁ καθολικὸς οὗτος σοφός, οὗτινος τὸ μείλιχον καὶ τὸ ἀπλοῦν ἐνεκωμιάσθησαν, ἀπέθανεν ἐν Χετφέλδῃ τὴν 25 Δεκεμβρίου 1819, ὁγδοηκοντακαιτριετῆς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΒΙΝΙΑΣ.